

[Statsministeren]

Jeg tror egentlig, at det i sig selv ville have bidraget til at skabe ro hos parcelhusejerne, hvis fru Kirsten Jacobsen ikke havde stillet sit spørgsmål i dag, for jeg er lidt overrasket over den kritiske holdning, fru Kirsten Jacobsen anlægger over for Folketingets dagsorden af 15. maj 1990, al den stund det jo var fru Kirsten Jacobsen selv, som foreslog den. Fru Kirsten Jacobsen foreslog den selv. Den blev vedtaget af en lang række partier, blandt dem altså Fremskridtspartiet, Det Konservative Folkeparti, Venstre, Det Radikale Venstre og Kristeligt Folkeparti.

Og det var jo godt, at der var så bred en tilslutning. Det er jo her, garantien ligger – især hvis man undlader at drage dagsordenens rækkevidde i tvivl. Jeg synes egentlig, det er lidt synd for parcelhusejerne, at fru Kirsten Jacobsen nu skaber denne uro omkring en dagsorden, som i øvrigt er ganske klar, fordi den siger, at i forbindelse med en mulig kommende skatteomlægning må boligejernes samlede skattemæssige situation ikke forringes. Det er klare og håndfaste ord.

Så jeg tilråder, at man langt hellere slutter op bag den dagsorden og giver den vægt. Det giver da langt mere tryghed end tummel om, at nu skulle man forpligte sig til at udskrive valg, og jeg ved snart ikke hvad, på et fuldstændigt utidigt tidspunkt.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg er noget overrasket over, at statsministeren synes, det er mig, der skaber uro. Må jeg henlede statsministerens opmærksomhed på de udtalelser, som Venstres politiske ordfører, hr. Peter Brixtofte, er kommet med, på de udtalelser, som regeringens egen skatteminister er kommet med, på de udtalelser, som formanden for den konservative folketingsgruppe er kommet med.

Må jeg så sige til statsministeren, at statsministeren jo ved lige så godt som jeg, at når det var mig, der foreslog den dagsorden i sin tid, så var det, fordi ligegyldigt om vi løftede alle kanonerne, så kunne vi altså ikke bevæge regeringen til at give noget mere håndfast på det tidspunkt. Det var ganske, totalt og aldeles umuligt.

Men nu har vi fået genskabt stabilitet ved hjælp af nogle milliarder og nogle boligpakker. Det, vi nu er på vej til, er at skabe den

samme uro én gang til, og det er det, jeg synes er uacceptabelt. Det er derfor, statsministeren ikke kan tale sig ud af det her ved at henvise til en dagsorden eller ved at give andre skylden for at skabe uro.

Hvis statsministeren ikke engang kan love befolkningen, at den ved et valg kan få lejlighed til at tage stilling til det resultat, der måtte komme ud af det, så må jeg tage det som et udtryk for, at regeringen i hvert fald ikke vil afvise, at der kan blive tale om, at der sker en reduktion af boligejernes rentefradragsret, og så kan jeg love statsministeren, at sagen ikke er slut hermed. Så må Folketinget med sit flertal bestemme, om man synes, boligejerne skal have en mere håndfast garanti end den henvisning til en ligegyldig dagsorden, som er flere år gammel.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jamen det er jo under alle omstændigheder Folketingets flertal, som kommer til at bestemme, og det ser jeg i denne sammenhæng en betryggelse i, fordi Folketinget med et stort flertal har vedtaget dagsordenen af 15. maj 1990. For at repetere: Den siger, at udgangspunktet, når man skal diskutere kommende modeller til en fremtidig personbeskatning, er, at de ikke må indeholde forringelser af boligejernes samlede skattemæssige situation. Det sagde et flertal i maj 1990. Det mener et flertal i Folketinget også den dag i dag.

Folketinget kan derimod ikke vide, hvad det nu er for modeller, skatteekspertene vil lægge frem og anbefale. Her står Folketinget over for en arbejdsopgave, når dagen er inde. Men dér vil udgangspunktet fortsat være, at boligejernes samlede skattemæssige situation ikke må forringes.

Jeg kan ikke forestille mig, at et folketingsflertal til den tid vil sidde denne dagsorden overhørig og pludselig mene noget helt andet. Det er muligt, at enkelte partier vil, men et flertal vil ikke.

Ole Donner (FP):

Jeg kan godt forstå, at statsministeren kan have svært ved at skønne, hvordan et flertal i Folketinget vil stille sig til den sag, men jeg vil gerne spørge statsministeren, om man ikke bare klart kunne få at vide, om statsministeren personlig ville stemme for, at der ikke sker no-